

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 lipca 2026 r.,

sprawy **R.M.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 7 października 2025 r., sygn. akt II AKa 184/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 55/21,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., art. 523 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić kasację bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy i obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 55/21, R.M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które w myśl art. 19 § 1 k.k. na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzono mu karę

roku pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. jej wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby i zobowiązano oskarżonego do pisemnego informowania Sądu w tym okresie, co 6 miesięcy, o przebiegu próby (pkt II i III wyroku). Nadto w pkt IV, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzone od oskarżonego oraz współoskarżonych T.M. i M.Z. 214.241,78 zł solidarnie na rzecz pokrzywdzonego K.B. tytułem naprawienia szkody.

Orzeczenie to zaskarżone został m.in. apelacją obrońcy R.M. Skarżący, wskazując, że apelacja dotyczy całości zaskarżonego wyroku, zarzucił:

„1) Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że:

1. oskarżony R.M. dopuścił się przypisanego mu w zaskarżonym orzeczeniu czynu w sytuacji, gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, iż nie działał on z zamiarem bezpośrednim tudzież nawet z zamiarem ewentualnym, zatem nie można mu przypisać pomocnictwa w przedmiotowej sprawie
2. adekwatnym jest by w zaistniałych okolicznościach sprawy nie tylko uznać oskarżonego R.M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, lecz także zasądzenie od niego – na równi z pozostałymi współoskarżonymi – solidarnie na rzecz pokrzywdzonego K.B. kwoty 214.241,78 zł tytułem naprawienia szkody

2) Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.k.. obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 18 § 3 kk. (w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 kk.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie sugeruje na brak istnienia u oskarżanego R.M. zamiaru bezpośredniego, ani nawet zamiaru ewentualnego w sytuacji, gdy forma zjawiskowa przestępstwa wymaga zaistnienia jednej z tych form winy umyślnej”.

W konsekwencji tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 7 października 2025 r., sygn. akt II AKa 184/24, Sąd Apelacyjny w Gdańsku utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony w części, „tj. w zakresie pkt I. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu Wydział II z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 55/21, w zakresie orzeczonego wobec Oskarżonego (...) obowiązku solidarnego naprawienia szkody, tj. jego pkt. IV”, kasacją obrońcy skazanego R.M., w której zarzucono „rażące naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 46 § 1 kk., polegającego na orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody w sposób solidarny, pozostający w sprzeczności z zasadą indywidualizacji kary”. W związku z przytoczonym zarzutem skarżący wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie pkt. 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.), ani sytuacji, gdy kasacja wnoszona jest z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Skazanemu wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zatem kasacja wnoszona przez stronę na korzyść skazanego mogła podnosić jedynie uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. Kasacja obrońcy skazanego zarzutów postaci bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia jednak nie podnosi, co powoduje, że jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy. W zaistniałej sytuacji Sąd Najwyższy, stosownie do przepisów art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.,

art. 523 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. pozostawił kasację, która nie powinna zostać w ogóle przyjęta, bez rozpoznania, a kosztami postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.

[WB]

[r.g.]